

[Justitsministeren.]

Udsættelse paa over 3 Maaneder — der kan altsaa ikke gives Udsættelse paa ubestemt Tid, lige til Loven udløber. Kreditforeningerne er ikke saaledes stillede, at de, hvis de ikke faar hver eneste Øre ind af deres Termins-Renter, ikke kan opfylde deres Forpligtelser — de har en stor Margen i finansiell Henseende. Det er de jo nødt til at have, da der altid er en hel Del Renter, som først indgaar efter Terminens Udløb, og der kan aldeles ikke være Tale om, at Kreditforeningerne skulde komme i noget som helst Bekneb paa Grund af en saadan Udsættelse paa 3 Maaneder. Jeg har dog her noget Grundlag for Judgement, eftersom jeg har været Direktør for en Kreditforening i nogle Aar. At det Skøn, hvorefter Henstand kan gives, er frit, anser jeg for at være af overordentlig stor Vigtighed, og en Garanti for, at Skønnet ikke udøves til Skade for velbegrundede Interesser, ser jeg deri, at det er Dommeren, som skal skønne, og der er ingen Grund til at antage, at han skulde udøve Skønnet paa en saadan Maade, at det blev til særlig Skade for Kreditforeningerne.

Et Ønske om at høre Kreditforeningernes staaende Udvalg angaaende dette Spørgsmaal haaber jeg ikke, Udvalget vil imødekomme, thi Følgen deraf vil blive, at Lovforslaget saa skal henlægges paa ret ubestemt Tid. Kreditforeningernes staaende Udvalg bestaar af Repræsentanter for de forskellige Kreditforeninger fra hele Landet og mødes kun af og til, og det kan derfor være adskillig Tid, inden der kan fremkomme Svar derfra. Jeg vilde finde, det var et højst uheldigt Skridt, hvis Udvalget skulde bestemme sig til at rette en Forespørgsel til Kreditforeningernes staaende Udvalg og saa vente, indtil dette af anden Grund kommer sammen og kan udtale sig.

Jeg tror, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, er affattet paa en forsvarlig Maade overfor alle Interesser, som berøres af det, og jeg har ikke kunnet rokkes i denne Overbevisning af det, der er fremført her. Det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Godskesen) fremsatte nogle af de Indvendinger, som er gjort mod Lovforslaget fra konservativ Side i Folketinget, men disse Indvendinger fremførtes dog ikke med mere Kraft i Folketinget, end at ingen stemte imod Lovforslaget i den her foreliggende Affattelse, da det blev vedtaget ved tredie Behandling. Jeg haaber derfor, at det, der er fremført her i Dag, ikke vil betyde, at man vil spørnde

Ben for Lovforslagets *hurtige* Gennemførelse, thi derved vil man paadrage sig et stort Ansvar.

Rytter: Det lader til, at den højtærede Justitsminister er noget utilfreds med den Behandling af Lovforslaget, der finder Sted her i Tinget, men dette forstaar jeg ikke. For det første forekommer det mig givet, at den højtærede Justitsminister maa være tilfreds med, at han har faaet Lejlighed til at tilbagekalde det Standpunkt, han har taget i Folketinget, for hvis det var blevet opretholdt, er det et Spørgsmaal, om noget Parti overhovedet kunde have stemt for Lovforslaget, idet man saa vilde tvinge Kreditforeningerne til at være meget forsigtige med at give Henstand, og det vilde være at komme fra Dynen og i Halmen. Derfor synes jeg, at allerede den Forhandling, der *har* fundet Sted, maa vise den højtærede Justitsminister, at det er et Omraade, hvor man maa være meget forsigtig. Hvis den højtærede Justitsminister ikke havde foretaget en uforbeholden Tilbagekaldelse her i Tinget, maatte jeg have forlangt en officiel Udtalelse fra de to Ministerier, Spørgsmaalet sorterer under, nemlig Justits- og Indenrigsministeriet, for at se, om de to Ministre virkelig officielt i en Skrivelse til Tinget turde fastholde den Anskuelse, den højtærede Justitsminister havde gjort gældende. Dette er imidlertid nu faldet bort, og vi har kun at gøre med Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Den højtærede Minister udtalte, at det var noget vanskeligt at forhandle efter den Stilling, Venstre har taget. Jeg vil dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, hvad vor Ordfører i Folketinget har udtalt — det staar Sp. 630 —:

„Den højtærede Justitsminister har imidlertid ikke villet gaa med til en saadan nærmere Formulering, om end Ministeren, som det forekommer mig, vistnok i det væsentlige er enig med os. Jeg maa da paa dette Punkt tage et vist Forbehold, idet jeg tænker mig, at der under Sagens videre Gang vil kunne formuleres en Ændring, der tilfredsstiller til alle Sider, og maaske det ogsaa var muligt at faa fastsat en bestemt Grænse med Hensyn til Udsættelserne, som ikke kunde overskrides; det var nemlig det, vi helst vilde have.“

Den højtærede Minister ser altsaa, at det, der sker her i Tinget, falder i Traad med Forhandlingerne i Folketinget, og at den Forhandling, der finder Sted her, ikke paa